

Voor mijn geestesoog zie ik vlak voor het in slaap vallen de ogen van een wolf veranderen in de ogen van een uil. PRACHTIG!!!!!!!

Aan de vooravond dat ik afreis naar de wolven zie ik de volle maan samen met de planeet Venus helder aan de nachtelijke hemel staan.

Via Heerlen > Aachen > Luik > Eupen > Limbourg > kom ik aan in Bilstain op het Centre des Loupes, La Moutarde 13. Een wagenspoor leidt het gebied in waar de wolven zouden zijn. Het hek open ik wagenwijd en sluit het weer zorgvuldig (honden moeten hier aan de lijn).

Ik rijd het gebied in en zie rechts van mij drie wolvengraven.

Links zie ik bebouwing: een schuur en een woonhuis.

Ik ontmoet Peter en Leny Lennertz. Samen met José (zus van Leny) zorgen ze voor de wolven. Op dit moment hebben ze 16 wolven in de opvang. Peter is een enthousiaste verteller; hij vertelt urenlang over zijn grote passie voor de wolf. De wolven komen in eerste instantie uit dierentuinen die moeten sluiten omdat ze niet meer aan de eisen voldoen. Eerst zorgt de dierentuin in kwestie dat er zoveel mogelijk dieren aan andere dierentuinen worden verkocht. Daarna volgt in beslagname en dan wordt Peter geroepen. Hij vertelt over schrijnende beelden van verwaarloosde dieren in achteraf hokken.

Drie maal huilen (hier heet het 'zingen') de wolven in koor; de aanleiding zou een sirene op de Autobahn zijn. Het is een indrukwekkende belevenis.

Mijn eigen hond heb ik meegenomen voor een kennismaking met zijn voorouders. Bor reageert niet op het huilen van de wolven, terwijl hij wel huilt bij het geluid van de sirene van ambulance en brandweer!

In de middag word ik uitgenodigd om alvast een kijkje te nemen bij de vijf jonge wolven. Achter het woonhuis aan het eind van het terrein is het onderkomen van het jongste grut. Ze worden vrij gelaten uit de ruime hokken en mogen hollen draven springen in het buitengebied.

Peter gooit vers stro in de open hokken.

De jonge wolven gaan er met een hap stro vandoor en allemaal achter elkaar aan.

Ook de strohark moet er aan geloven en Peter kan zijn hark gaan halen, want van apporteren hebben ze geen kaas gegeten. Zichtbaar geniet Peter met een open hart vol liefde voor deze jonge wolvenroedel. Hij heeft ze bewust van de ouders weggehaald om ze zelf samen met zijn Saarloos wolfshonden op te voeren. Er waren namelijk verschillende wolven vrij plotseling overleden na een interactie (gevecht tussen wolven). Als de vacht beschadigd is en losgereten van de huid eronder kan een lawine van bacterien binnen een tijdsbestek van 18 uur de dood van een wolf betekenen 's Nachts slaapt Peter bij de jonge wolven; het enige wat ze niet mogen is zijn matras opeten.

Soms brengt een jonge wolf een hap stro bij Peter en geeft hem een lik.

Peter is dan even de allergelukkigste mens op aarde.

Bij het eerste bezoek aan deze jonge wolven maak ik mijn allereerste schrijvende tekeningen; het worden mooie krabbels.

's Avonds eten we samen in een grote schuur die ingericht is als winkel en ontvangstruimte voor bezoekers. Ik mag hier gelukkig slapen.

Het ijzeren bed staat naast een opgezette wolf en een rode vos.

Er zijn hier gifgroene sprinkhanen tot wel een decimeter groot. En allerlei soorten muizen met flapootjes, spitsmuizen en ws één van de laatste eikelmuisen. Vossen in de nacht; het

pluimvee gaat achter slot en grendel. Het is niet te voorkomen dat de vos een DAG-kip pakt (overdag verscholen achter de grote smeewortelhaag in de grote ren).

's Avonds gaan ook alle wilde katten naar binnen in de schuur bij het huis van Peter, Leny en José (zus van Leny). Leny en Peter gaan nooit samen weg; altijd is er één van hen op het terrein.

De volgende dag ben ik opnieuw toegelaten bij de jonge wolven en maak de één na de andere tekening. Er ontstaat een groot tumult bij mijn aankomst; op elke beweging van mij wordt heftig gereageerd. In het begin van iets wat ze niet kennen staat alles op scherp. Vluchtdrift bij het bewegen van mijn voet. De meest moedige doet als eerste onderzoek (de andere wolven staan dicht naast elkaar in de uiterste hoeken van het hok en kijken gespannen toe of het goed gaat aflopen).

Wie is er nu bang voor wie?

De tekeningen worden al consistent; soms is er een kop herkenbaar. En daar een staart, de oren en ogen, de neus de bek en het zadeldek. Er wordt onrustig heen en weer gelopen; ik teken zonder op het papier te kijken. Soms nog even een snelle blik en dan gauw naar de volgende witte bladzijde. Ik maak ook foto's; de lens van het toestel zet ik tegen het draadhek.

's Middags loop ik met Peter mee om alle wolven met kipkarkassen te voederen.

Alle hekken hebben dubbele poortjes. Ik vind het geweldig om het territorium van de wilde wolf samen met Peter in te mogen.

Van te voren bedacht ik dat de wolven tegen mij op zouden springen.

Ik besprak zelfs met Peter de methode die ik gehanteerd had bij de opvoeding van mijn hond Bor (de knie omhoog voordat er omhoog gesprongen wordt).

Peter zal wel gedacht hebben (!)

In ieder geval in de werkelijkheid was dat ik zelfs geen glimp van een wolf zag op het moment dat ik binnen de hekken op hun terrein was.

De vluchtdrift voor het vreemde overheerste!

Aan den lijve ervaarde ik dat de wolf uiterst schuw en bang is voor een vreemd mens! Peter vertelde dat hij er ook vijf jaar over gedaan had voordat de wolven in zijn opvang zich durfden te laten zien. Alleen de wolfhybride (kruising tussen wolf en hond) met de naam Luce- een 15 jaar oude russische 'wolf'- liet zich door Peter en mij graag aanhalen. Zijn superdikke vacht (ongeveer 15 cm) voelde zacht en ruig aan.

Later in de middag maakte ik foto's van het Europese wolvenpaar.

Peter gooide de kipkarkassen over het metershoge hek en de wolf (het teefje!) kwam het voedsel plat op de buik halen.

De mannelijke wolf liep hoog in het heuvelachtige gebied op en neer.

Tot mijn grote verrassing waren de foto's keigoed.

Bedankt Peter, Lenie en José voor jullie gastvrijheid.

Bedankt dat ik de gelegenheid heb gekregen om op te gaan in het wezen van de wolf.